

СИНДИКАТ РАДНИКА У ПРОСВЕТИ СРБИЈЕ

ЕРТЕ

БЕОГРАД, Дечанска 14/5; тел/факс: 011/3236-259, 025/420-093
e-mail: sob@beograd.com, sindiso@sbb.rs

Београд, 25.06.2014. год.

Број:

МИНИСТАРСТВО ПРОСВЕТЕ, НАУКЕ
И ТЕХНОЛОШКОГ РАЗВОЈА
Београд, Немањина 22-26
- Секретаријату Министарства

Предмет: Захтев за изменом члана 92.

Закона о средњем образовању и васпитању
(„Сл. гласник РС“ бр. 55/13)

Према провереним информацијама, Министарство просвете, науке и технолошког развоја управо ради на изменама и допунама Закона о основама система образовања и васпитања, као и Закона о основном образовању и васпитању и Закона о средњем образовању и васпитању са намером да кроз ове измене и допуне имплементира у ове законе Закључке Акционог плана за спровођење Националне стратегије за борбу против корупције у Републици Србији за период од 2013. до 2018. године. Ово је прилика да се размотре и измене још неке, по нашем Синдикату, спорне одредбе Закона о основном образовању и васпитању, попут оне из члана 92. Закона о средњем образовању и васпитању. Наравно да има још спорних одредби, али како су ове од виталног значаја и за Синдикат најактуелније, Синдикат овим путем покушава да ово стање промени.

Председништво СрпС-а, на седници одржаној 19.06.2014.г. је формулисало начин решења овог проблема предлогом да се **брише**, по нама, **спорни став 2. члана 92.:** „**минимум процеса рада за наставника је извођење наставе у трајању од 30, односно 40 минута по часу, у оквиру дневног распореда и обављања испита, а за стручног сарадника, односно васпитача - 20 часова рада недељно.**“

Синдикат радника у просвети Србије сматра да је спорним ставом поништено уставно право запосленог у школи на штрајк, јер је том одредбом поменуто право суспендовано и запослени не може да га оствари, јер му је прописан минимум процеса рада и то на једностран начин. Ово је и у супротности са међународним конвенцијама о праву на штрајк, које је наша држава ратификовала и које би требале бити изнад домаћег законодавства. Напомињемо да просвета по номенклатури Међународне организације рада не спада у есенцијалне делатности за које је МОП прихватио да им се може у делу ограничити право на штрајк, увођењем минимума процеса рада, али чак ни тада то не може бити учињено једнострано, већ мора бити предмет договора две стране – запослених у штрајку и послодавца, односно Владе или ресорног министарства. Напомињемо да је и ова одредба, као и друге које регулишу питање штрајка, у поменутом Закону донета вољом једне стране и без сагласности социјалних партнера, при чему није уважен ни још увек важећи Закон о штрајку, као ни поменуте препоруке и конвенције МОП-а.

Мирољуб Бјелетић, потпредседник

